

Mélyen tisztelt Nagyságos úr!

Egy régi vágyamat vagyok bátor most kifejezni, kérve Nagyságodat, hogy ne ütközzék meg rajta.

Az általam szerkesztett "Göyösi Lapok", melynek munkatársai közt az akadémiának és Kisfaludy = Társaságnak sok jeles tagja van, ily munkatársak támogatása mellett eddig jutott, hogy tavaly 2300 előfizetője lett, az idén pedig legalább is lesz 2400. Oly szám, minő eddig sejtővelalmi lapnál nem fordult elő.

E körülmény megengedi, hogy az eddiginél magasabbra is vet kessem szememet, módomban lévén az utánzó munkákat - viszonyaink közt - elég szisztematikus díjazni.

S ez bátorít föl, hogy Nagyságodat is fölkerjem: méltóztatnék legalább egyszer, akkor, midőn ráér, megemlékezni a lapról is, melyben a sejtővelalmi fiatal Magyarországa növekszik, régibb jeles írók társaságában.

Nem új munkát, egyenesen a lap számára írottat, kérek erre nincs bátorságom; hanem ha nagybecsű munkálkodása, irodalom-szerkesztési művei köiben talál egy sörvedéket, melyet e művels férfiak és nők által olvasott napi lap társaságába valónak talál: méltóztatnék azt nekem elküldeni, hi érte hálásan leköszöntetnek érselem magamat.

Szabad-e remélnem, hogy e felve és mégis semelue sesse kéresemre pár sornyi válasza fogok nyerni?
maradván

Nagyságodnak

Best, jan. 3. 1872.

legmélyebb sziszetölője
Vadnai Károly
(Zöldfa utca. 39. sz. a.)

Mélyen tisztelt Nagyságos úr!

Miután saját szavaiból értesültem ama, lapomat nagy mé-
rőben kitüntető szíves ségeről, melyről fogva ennek számára
múltjának egy igen érdekes pontját emlékeztetőleg megírni
megerőltattam, most bátorságot veszek magammal megkérni
Nagyságodat: nem lehetne-e e rám nézve oly becses
kéziratot e hó 23 = 25-éig megkapnom,
hogy azal nyithassam meg a közelgő új félévi folya-
mat?

Távol van tőlem a szándék: e levéllel nem tárnék pressiót
gyakorolni Nagyságodra, hanem idejét annyi fontos,
maggérdeklő ügy veszi igénybe; s ha nem hallottam volna,
hogy a munka már kész, nem is tartám való illőnek:
munkárai szíves ígését megsürgeső alkalmassághoz-
sal közelelni meg; de mivel ellérvülteről értesültem,
ne vegye Nagyságod ross néven a fensebbi kérdést, melyre
szerkesztői burgalmam kérésre, s melyre nem levelet
kérlek, miután ez időbe kerül, hanem egyszerű üzenetet
szóval, vagy látogatójeggyel, rám nézve megnyugtató lévén
az a tudat, hogy kérelemmel és kérdéssel lehetsé-
legkevesebb háborgatást okoztam.

Maradván

Nagyságodnak

Ber, június 14. 1872.

legmélyebb tisztelője s lekövetkezője
Vadnai Károly

Mélyen tisztelt Nagyságos Ur!

Nem mondhatom ki, mennyire megörvendtem az emléke-
rési munka átküldésével. Megörültem, midőn kaptam, s
tisztelesen örvendtem, midőn átolvastam. Ennél sebb, érdekeseb,
s engedve mondanom: közérdekeltebb pontját önéletirásának
alig válassza ki a Nagyságos a különösen meg-
szélt "Tüvárosi dolog" számára.

Mondani méltóztatik: máskor nagy dolgokról s nagy
emberekről fog írni; de bár e mondat rám nézve is lecsigélő
hatást nyjt, hogy még kapni fogok több szöveget is, mégis
engedve meg Nagyságos e pontra észrevételt senkinek.

Hát - kegyelmes írásra, kímél gyermekkorra még a veteránul
is nagy esztétet idejében folya le, és minden írodalmbarátira
nézve alig lehet egy-egy "nagyobb dolog", mint ismerni azt az
évet, melyben a "felvárados" ünnepelésnek alkalma eső lehet
lett magyarra s ez uton nemzeti írodalmunk egyik oszlopává
lenni. Vajha mielőbb s minél előbb olvashatnánk a megker-
delt munkásság éveiről is. Ez első közele különben - azt hi-
vem - maga után fogja vinni a többi, mert megvagyok gyö-
ződve, hogy ismerős ei, kik a ceglédi évet olvasni fogják, (s
hátal is vannak, a "Tüvárosi dolog" at olvasva elégén,) Nagysá-
gossal nem fognak belét hagyni, emlékiratát ill. szöveg. és
ne is hagyjanak. Mert mi lehet nekünk becsesebb, mint ily mun-
kát kapni a leűnt jeles nemzedék egyik főfőtagjától; és Nagy-
ságossal is vajon mi lehet kedvesebb, mint ily múlttal foglalkozni.
Egy számban akarván kölni e munkát, (mert ilyesmivel végre
nem örömet vároznak,) alkalmasint e hó utolsó vasárnapján adom,
mintán ünnepnapon mellékeléssel van megtoldva lapom, s ez
hosszabb tárcák híradását is - egyverre - lehetsévé teszi.
Fogok szolgálni a számmal, sőt - ha megengedi - jubileum

lapom egy sírveszélyes példányát meglátni. Szerencsémre tartom.

A cikkben egy sora engedjen Nagyságod eszébe, sem a néj jagatásánál van szó Mária Terézia halálakor. Bízom, hogy a haláleset alkalmával a bécsi néj, mely a császárnét igen szerette, jagathasott. De vajon a mai kor olvasója nem venné-e észre igen sokmal? Nem lehetne-e helyes ennél: a "sírveszélyes"?

Ezerégy kérdés az egyedüli, melyet Nagyságodat szerkező örömem követte és terhelem.

Megkérem továbbá Nagyságodat, hogy mely köszönetem igen csekély kifejezésül méltóztatnék a "Fővárosi Lapok" közléséveséből ez ideigant sírveszélyesét elfogadni, s engedje egyben mind remélni, hogy koronként — a Nagyságod szűz időhöz, még pedig az én hő oltalmazom szerint nem nagy közelebb — lesz alkalmam Nagyságod talláb cikkét közölhetni; s legyen meggyőződve, hogy minden ilyen alkalmat valódi vesztésű ünnepénél fog tartani.

a Nagyságod

MAGYAR
TUDOMÁNYOS AKADEMIA
KÖNYVTÁRA

legmélyebb sirvelője:

Besz, június 14. 1872.

Vachnai Károly

Mélyen Tisztelt Nagyságos Ur!

Kiváncsra várt: a revisiót elküldtetem, de Nagyságod nem vult hon. ezt hiszem azonban, hogy így sem vult baj, mert ily hitüenteső alkalmakkor, minő a múlt szombati „szerkesztői ünnep” vult rám néve, én a revisiót nem hagyom a jártnak szalmány = munkájára, hanem magam megjel a nyomdába, megtenni az utolsó jártnévt. Így tettem a Nagyságod beeres cikkevel is, s ha mégis ma = radt volna benne valamely csekély hiba, az csak úgy érse = keett, hogy a szerző sem foganatoritja mindig a szerkesztői jártnévtakat.

El fogja írni Nagyságod, ha röviden megjegyzem, hogy mily örömet okozott nekem „nagybecsű” napló = cikkevel; rövid = nyáirk közt a napi lap nem adhat mindig érsekes dolgot, de egy ily ünnepelet író szerkesztői közreműködése a legvirágosabb itélesei olvasóval is feledses egy csomó gyöngé munkát, a melyet már csak azért is lenyelen vagnak hironként adni, mert végre a feleslen seherégnak is tér kell a jövő ér = deleiben.

Midőn mely kíváncságot nyilvánítottam, egysemmind meghírem Nagyságodat, fogadja el a „Fővárosi Lapok” kiadásából er idezást érsekes díjat, maradván

U. M. a 20 for, mert
fűtő lapra kelt.

Pest, marc. Huszon, 1873.

kezeletett mely sifelhője:

Vadnai Károly

Mélyen széles Nagyságos ur!

A levelet és fogom olvasni, s ha csak lehet, költöm.
A Nagyságod által kért és példányt ma — vasárnap az expedició
sára lévén, — csak holnap küldhesem el, talán délután,
mielőtt az expedíció munkája délután kezdődik, s csak akkor
vannak ott. Addig is az írásból szed — a magam példányát —
itt küldöm. A többi négy kötetem fogja.

Hagyni sajnálom, hogy Nagyságod a szélesdyat, mely-
lyet a "Fő. Lapok" his pénztára külföldben sem értékesse
meg magát, sőt a méltóságát küldeni. A cikk — ha nem is
nagy munka — mindenképp érdekes, a lapra nevére pedig
nagy díszlet. Ezt akartam kifejezni honorálásuk által.
Nagyságod újabb levele azonban, melyben — talán még a
következő — lapom számára más művet is ígér, mindenképpen
megörvendeztetett, mert akkor már Nagyságodnak nem
lesz joga a praenumerációra hívakozni. Maradok

Berl., marc. 2. 1873.

legmélyebb szélesdyé
Vadnai Károly